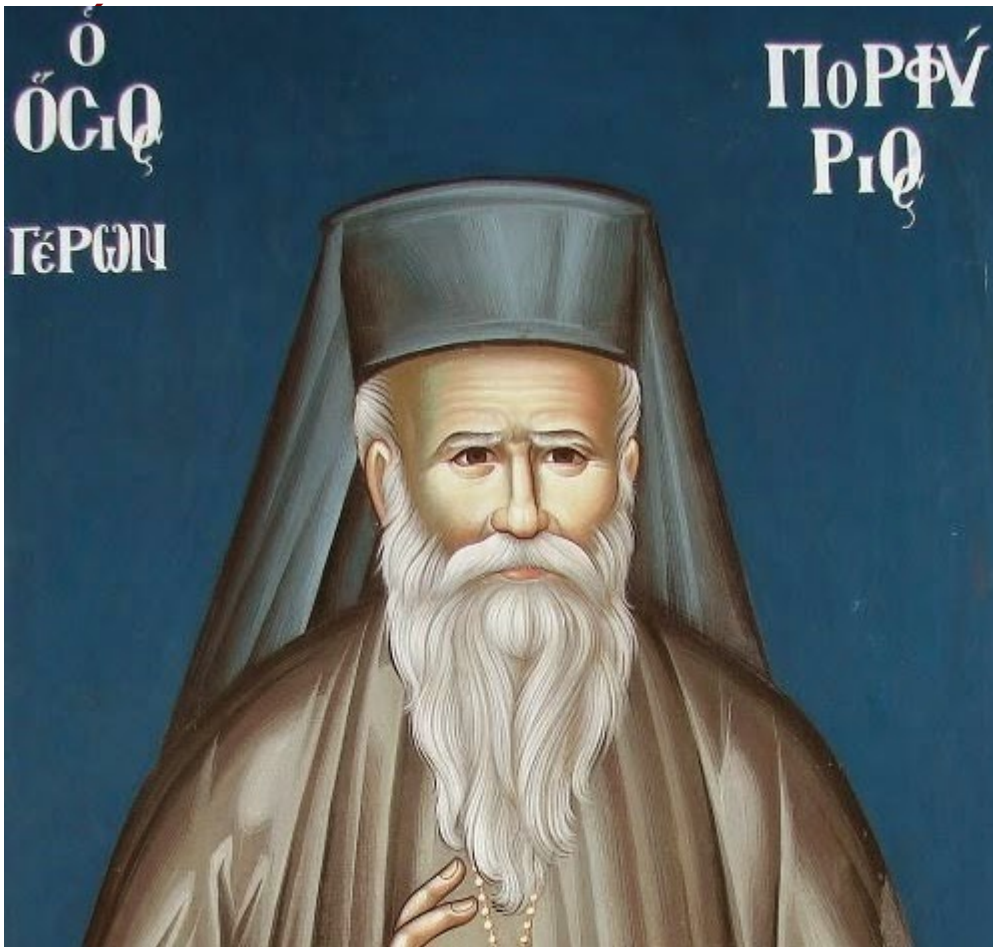

Το παιδί και ο Όσιος Πορφύριος - Ένα λαμπρό

[ατέρες - Γέροντες /](#)

Μεσημέρι, δύο η ώρα,

βρίσκομαι στην Πλατεία Αγίων Αναργύρων Αθηνών. Είμαι σταματημένη στο φανάρι προς Αθήνα. Με πλησιάζει ένας κύριος.

-Μενίδι, σας παρακαλώ, πάμε;

-Όχι! του απάντησα, δεν προλαβαίνω. Όντως δεν προλάβαινα, γιατί τρεις η ώρα έπρεπε να παραδώσω το ταξί στον Πειραιά.

Ο κύριος στεκόταν μπροστά μου περιμένοντας να περάσει άλλο ταξί. Κάτι μέσα μου μου έλεγε να τον εξυπηρετήσω. Του έκανα νόημα να έρθει. Μόλις μπήκε στο ταξί αναφώνησε: «-Δεν είναι δυνατόν!» Και παίρνει τη φωτογραφία του Γέροντα Πορφυρίου στα χέρια του και τη φιλάει.

Την στιγμή εκείνη έχει ανάψει το φανάρι και έστριβα το τιμόνι προς Μενίδι. Ήθελα να του πάρω από τα χέρια τη φωτογραφία, μα όταν τον είδα με τι λαχτάρα τον

κοιτούσε, ντράπηκα για τη σκέψη μου.

-Τον γνωρίσατε, με ρώτησε.

-Όχι, από τα βιβλία του τον γνώρισα και τον αγαπώ πάρα πολύ.

-Θέλεις, κοπέλα μου, να σου πω πώς τον γνώρισα εγώ;

-Και βέβαια θέλω, του είπα με χαρά.

-Άκου» η γυναίκα μου ήταν άρρωστη βαριά, είχε καρκίνο- οι γιατροί μας έδωσαν τρεις μήνες το πολύ ζωή. Εκείνη τη χρονιά ο γυιος μου ο μεγάλος τελείωνε το Λύκειο. Και μας ανακοίνωσε πως έχει κανονίσει με άλλα δέκα παιδιά, συμμαθητές του, να πάνε στο Άγιο Όρος για μια εβδομάδα. Είπαμε εντάξει. Τα παιδιά έφυγαν.

Στο μεταξύ η γυναίκα μου χειροτέρευσε. Ο γιατρός που την παρακολουθούσε μας είπε πως το τέλος ήταν κοντά.

Τον ρωτήσαμε με αγωνία: «-Γιατρέ, τι μπορούμε να κάνουμε, να της δώσουμε λίγη ζωή ακόμη;» «-Θα κάνουμε ένα χειρουργείο ακόμη και ο Θεός βοηθός!» μας απάντησε. Εγώ συμφώνησα, η γυναίκα μου όμως αντέδρασε, γιατί ήθελε να περιμένουμε να γυρίσει το παιδί.

Ο γυιος μου γύρισε τόσο ευτυχισμένος, τόσο χαρούμενος, που έτσι δεν τον είχαμε δει ποτέ. Μας διηγιόταν πόσο όμορφα ήταν εκεί, πόσο εγκάρδια τους υποδέχθηκαν οι μοναχοί, πόση γαλήνη ένωσαν μεσ' στην ψυχή τους. Τόσο πολύ ένωσε την παρουσία του Θεού, που είχε ξεχάσει πως η μητέρα του ήταν άρρωστη. Τη θυμήθηκε, όταν παρουσιάστηκε μπροστά τους ο Γέρων Πορφύριος. Μας είπε για τον Γέροντα Πορφύριο θαυμαστά πράγματα, που μας φαίνονταν απίστευτα.

-Συγγνώμη, αυτά που λέτε πότε γίνανε; τον διέκοψα.

-Πριν δυο χρόνια.

-Α, πρόσφατα! Λοιπόν, για πέστε μου.

-Όλα τα παιδιά καθόντουσαν κάτω από ένα δένδρο, μιλούσανε και γελούσανε, όταν ξαφνικά είδανε έναν καλόγερο να τα πλησιάζει. Σηκώθηκαν, του φίλησαν το χέρι και ο Γέροντας άρχισε να τους μιλάει προσφωνώντας κάθε παιδί με το όνομα του. Όπως καταλαβαίνεις, τα παιδιά απόρησαν, πού ήξερε τα ονόματα τους και τα οικογενειακά τους. Στο γυιο μου είπε: «-Πες της μαμμάς σου να μην κάνει χειρουργείο, είναι καλά!» «-Την ξέρετε;» «-Την ξέρω, όλους σας ξέρω!» «-Ποιος είστε;» τον ρώτησε. «-Είμαι ο Γέροντας Πορφύριος», είπε και έφυγε.

Στο γυρισμό από το Άγιο Όρος, σταμάτησαν στην Ουρανούπολη, σε ένα φαρμακείο να πάρουν ασπιρίνες, γιατί τους πείραξε η θάλασσα και ζαλίστηκαν. Μπαίνοντας στο φαρμακείο είδαν την εικόνα του Γέροντα Πορφυρίου και είπαν: «-Να ο Γέροντας Πορφύριος που είδαμε στο Άγιο Όρος!» Μόλις το άκουσε η φαρμακοποιός, σάστισε. «-Συγγνώμη, παιδιά, είδατε αυτόν τον Γέροντα στο Άγιο Όρος;» «-Ναι, τώρα από εκεί ερχόμαστε.» «-Είστε σίγουροι;» «-Βέβαια είμαστε σίγουροι, αφού μιλήσαμε μαζί του.

Και μάλιστα απορήσαμε πού ήξερε τα ονόματα μας και τα οικογενειακά μας. Όταν τον ρωτήσαμε ποιος είναι, μας είπε πως ήταν ο Γέροντας Πορφύριος». «-Παιδιά, είμαι σίγουρη ότι τον είδατε, όμως... Μην τρομάξετε μ' αυτό που θα σας πω... Ο Γέροντας πέθανε πριν πέντε χρόνια!» Τα παιδιά έπαθαν σοκ! «-Αδύνατον!» της είπαν, «αφού μιλήσαμε!»

Και εγώ και η γυναίκα μου πιστέψαμε πως κάποιον άλλον είδαν, που τον έλεγαν κι αυτόν Πορφύριο και του έμοιαζε. Άλλωστε όλοι οι καλόγεροι μοιάζουν μεταξύ τους. «-Δεν με πιστεύετε, ε; Τέλος πάντων, εμένα μου είπε να μη πας για χειρουργείο, είσαι καλά», είπε το παιδί στη μητέρα του.

Σε δύο μέρες μπήκαμε στο νοσοκομείο. Την επομένη το πρωί θα γινόταν το χειρουργείο. Η ώρα του χειρουργείου έφτασε και, ενώ εγώ περίμενα απ' έξω με αγωνία, ξαφνικά, βλέπω τη γυναίκα μου να βγαίνει. Έτρεξα κοντά της: «-Τι έγινε;» «-Δεν κάνω χειρουργείο, είμαι καλά!» Από πίσω της βγήκε και ο γιατρός. «-Τι έγινε, γιατρέ;» «-Δεν ξέρω, δεν θέλει να χειρουργηθεί!» «-Σας είπα, είμαι καλά!» «-Κορίτσι μου, τρελάθηκες;»...

Προσπαθούσα να την πείσω, πως πρέπει να γίνει η εγχείρηση. «-Σου είπα νιώθω καλά, κάντε μου εξετάσεις και θα δείτε ότι είμαι καλά, το νιώθω!» «-Ωραία!» είπε ο γιατρός, «ας μην την πιέσουμε, αφού νοιώθει καλά.» «-Δεν με πιστεύετε; Ωραία! Κάντε μου εξετάσεις για να πειστείτε.»

Πράγματι έγιναν οι εξετάσεις. Την επομένη μέρα μας ήρθαν και οι απαντήσεις.

Εδώ ο κύριος πήρε μια βαθιά ανάσα. -Τι έδειξαν οι απαντήσεις;

-Πως ποτέ δεν την άγγιξε η αρρώστια! Οι γιατροί να βλέπουν τις παλιές εξετάσεις και τις καινούργιες και να έχουν τρελαθεί! Δεν μπορεί, θα πρέπει να μπερδεύτηκαν με άλλες, θα ξανακάνουμε αύριο, έλεγαν απορημένοι.

Ωστόσο ήρθε ο γιος μου, που βλέποντας τους γιατρούς μπερδεμένους με τις εξετάσεις, μου λέει.

-Γιατί δεν πιστεύεις αυτά που μου είπε ο Γέροντας Πορφύριος στο Άγιο Όρος;

Τότε πετιέται ένας γιατρός:

-Τι είπες; Ο Γέροντας Πορφύριος τι σου είπε;

-Πως η μαμά μου είναι καλά και να μην κάνει χειρουργείο!

Ο γιατρός έβγαλε από την τσέπη του τη φωτογραφία του Γέροντα Πορφυρίου.

-Αυτόν είδες, αγόρι μου, στο Άγιο Όρος; -Ναι, Αυτόν!

-Οι εξετάσεις είναι σωστές! Η γυναίκα σας είναι καλά, μπορείτε να φύγετε και τώρα μάλιστα! Ετοιμαστείτε!

Στη γυναίκα μου οι γιατροί είχαν δώσει τρεις μήνες το πολύ ζωή. Έχουν περάσει δυο χρόνια και είναι μια χαρά, πιο καλά από ό,τι ήταν πριν την αρρώστια. Γι' αυτό αγαπούμε πάρα πολύ τον Γέροντα Πορφύριο. Έχουμε πάει και στο Μοναστήρι του πολλές φορές. Και όποτε έχουμε δυσκολίες, εκείνος μας στηρίζει.

Η αφήγηση του κυρίου για ένα ακόμη θαύμα του Γεροντάκου μου, μου έδωσε μεγάλη χαρά. Το μόνο που ψέλλισα, καθώς κατέβαινε ο κύριος, ήταν «ευχαριστώ!»

Από το βιβλίο: «Ταξιδεύοντας στα τείχη της πόλης», της μοναχής Πορφυρίας.

Πηγή: agiameteora.net